

Зрада

Володимир Свідзінський

I

Їду-поїду на бистрім коні
Крізь попіл ночі, крізь полум'я днів,
Тільки пісня бринить за сідлом,
А слідом –
Одинадцять друзів моїх,
Одинадцять місяців молодих.

Велика скеля стоїть.
Під скелею земля спить.
А в тій землі теремок,
Де ящірка проживає,
Що була колись князівною.

– Нумо, хлопці, станьмо,
Мечі з піхов добуваймо,
Князівну-полонянку
Із чарів визволяймо.

Хлопці стали,
Мечі з піхов добували,
Князівну-полонянку
Із чарів визволяли.
Вийшла вона, як квіточка біла,
Тільки несміла, несміла.

– Ти мене любиш? – питає. – Люблю.
– Віддай мені радість свою.
Я віддав.
– І тепер мене любиш? – Люблю.
– Віддай мені силу свою.
Віддав.
– І ще мене любиш? – Люблю.
– Віддай мені мужність свою.
Віддав.

Тоді очі звела,
Повні спокою,
Тоді повела
Проти себе рукою,
Я дивлюсь, -
А моїх одинадцяти друзів нема,
Тільки вечір та падає тьма,
Та стоїть одинадцять стовчиків
Одні порохняві, другі криві,
На всіх шапочки снігові!

Дивна князівна тоді на коня:
- Чого ж твої очі в журбі?
Не нудно буде й тобі:
День у день,
Рік у рік,
Повік,
Біля стовпчиків походжати
Та співати жальливих пісень,
Що зграбували тебе,
Що ти не можеш забути,
Що як же недобрим бути,
Коли небо таке голубе!

Показала зуби, як ікла,
Засміялася, свиснула, зникла.

II

Ти ляж та й засни собі, тату,
А я біля тебе кластиму хату.
Стіни
Пороблю із сухої частини,
На покрівлю соснових гілок,
А волотка трави - то над нею димок.
А як прийде яка горбата,
Або інший лихий чоловік, -
Бо тут сьогодні багато
Проходжає калік, -
То я тебе закидаю
Соняшними шапочками маю

І скажу, затуливши собою хатинку:
- Тут мого тата немає,
Десь він інде тепер на спочинку,
Бо він приїхав дуже трудний,
То ви марно сюди не ходіте
І голосом не ячіте,
Все одно чаклунки горбаті
Не мають сили при моїй хаті.